

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Και τί λένε στην Έκουνη γι' αυτή την δυστυχισμένη ; ρώτησε η Λευκή.

— Σταμάτησα λιγάκι στο σπίτι του εφημερίου της Έκουνης για να δροσιάσω. Απάντησε ο Μαθουρίνος. Έχει, ξέρετε, στο κεφάλι τον ένα χρυσά φρούτιση, αλλά δεν ήξερε να μου πη σπουδαία πράγματα. Στο χωριό λένε ότι η τρελλή ήταν Λουθηρανική και τρελλάθηκε από τη φρεζή Φαίνετα δηλαδή πως στο σπίτι που άνηκε σήμερα στον Ιαπότο Ροβέρτο εισάγτηκε άλλοτε μια οικογένεια Ουγγρότων. Τι σχέσι όμως να είχει' αυτούς η τρελλή ; Ποιάς Ξέσης ! Ωστόσο όμως παραστήθησα και κάτι άλλο... "Ότι ο 'Οβίνος αυτός φράζει την τρελλή τις περισσότερες ώρες κλεισμένη στο σπίτι. Οι χωρικοί χορροζαττάζουν από τις πόρτες, μα δεν μπορούν να καταλάβουν τί τρέχει. Κάποιο μυστήριο υπάρχει ασφαλώς, σ' όλη αυτή την ιστορία. Έπίσης, κόρη μου, θυμήθηκα ότι στο σπίτι αυτό είχε πάει κι όταν έφευγα απ' τη Γαλλία, μαζί με τη βασίλισσα Μαρία Στουαρτ...

— "Α !
— Έργα μάλιστα εκείνη την ημέρα έχει ένα κτήροχο χωροεπί. Στο σπίτι λοιπόν αυτό κατοικούσε προτίτερα ο κόμης Κανδάλ από το όνομα Δουκισσών Γενναίος. Θά ξαναπαύω όμως και σήμερα έτσι για να μάθο περισσότερα.

— Θά πάτε πάλι ;
— Γιβραλτός. Σ' λίγο αναχωρώ για την Έκουνη με τον εξάμετρο φίλο μου Ροζάνδο Φερνάντεζ.

— Και νομίζετε ότι ο άρραβίος κρίνος 'Οβίνος θα σας άρρησι να μητέ μέσα, να διητε την τρελλή, να της μιλήσετε, να μάθετε ποιά είνε ;
— Ένοια σου, παιδί μου, κι' ο φίλος μας ο Ροζάνδος, άμα του περάσει ένα τέτοιο πράγμα απ' το μυαλό του, και στην κόλποι άνομα μπορεί να κατέβη.

— Και τότε θα φύγετε για την Έκουνη ...
— Άριστος μετά το γένια. Θά ξεκινήσουμε μόλις σηκωθούνε από το τραπέζι...

— Θαρρώτε πάλι να μη διητε άμα ξαναγορήσετε, σεβασμιώτατε Μαθουρίνο ;

— Μείναιτε ήσυχη... Και ο γάμος σας, δεσποινίς ;

— "Ο δουξ' έβγησε πρό όλιγον από δω ;
— Λοιπόν ;

— Η Λευκή επανέλαβε τότε στο δόν Μαθουρίνο *Είχε διακρίνει εκεί τον Ροβέρτο να μη της συνουσία της με τον Έρριζο Μοντιμορανού και, λή με τον δούκα Μοντιμορανού...* τελειώνοντας, ειπε συμπερασματικά :

— ...Καθώς βλέπετε, δεν έχει απορασισθή τίποτε άνομα, πάτερ μου.
— Τόσο του καλύτερο, παιδί μου... Τόσο του καλύτερο... ειπε ο Μαθουρίνος φεύγοντας κι' έχοντας κωροφρονέο το βλέμμα του στον κήπο. Είχε διακρίνει εκεί το Ροβέρτο να μιλάει με τον δούκα Μοντιμορανού. Δεν ειπε ωστόσο τίποτα. Καταλάβαινε ότι κάτι το ύποπτο μαγευότανε, ότι κάτι το άρροπτο πρόκειται να συμβή και άνησυχούσε...
***

Άφηνοντας τη δεσποινίδα Βάζα, ο Έρριζος Μοντιμορανού είχε κατέβη στον κήπο, όπου συνάντησε το Ροβέρτο.

— Ελάτε μαζί μου, του ειπε, άς κουβεντιάσουμε λιγάκι...
"Ο Ροβέρτος επήρτασε.

— Μέλτε, εξακολούθησε ο δουξ', να γίνετε σύζυγος της αγαπημένης μου όρφανής, ή όπειά ως τώρα ήταν για μένα άδελφή μου...

— Σ' όλη μου τη ζωή, ελλαμπρότατε, απάντησε ο Ροβέρτος, θά σάς είμαι ευγνώμων για τη χάρη που μου κάνατε, δίνοντας τη συγκατάθεσι σας στο γάμο αυτό...

— "Όχι !... "Όχι !... Έγώ δεν έδωσα καμιά συγκατάθεσι, ειπε άπότομα ο δουξ'.

— Η ευγνώμοσή μου προς τον Κοντόσταυλο, τον ένδοξο πατέρα σας, άνταναλλά και σε σάς..., συνέχισε ο Ροβέρτος.

— Έγώ όμως δεν την δέχομαι καθόλου...

— Και γιατί την άπορροείτε, ελλαμπρότατε ;

— Γιατί, απάντησε ο δουξ', μια μέρα ίσως μετανοώσετε γι' αυτό το γάμο.

"Ο Ροβέρτος, άκούγοντας τά λόγια αυτά, χαμογέλασε άόριστα.

— "Οποσδήποτε, θά σάς είμαι πάντα έπιχορευμένος, ειπε.

— "Α ! εξακολούθησε ο Έρριζος, ο γάμος, αγαπιτέ μου, είν' ένα πράγμα έντελώς τυχερό... Μπορεί και να γελιαστή κανείς... Ωστόσο, θά ήθελα να πω κάτι, χωρίς να θέλω να σε προσβάλω.

— Τίποτε, αφήθηκα μου, από όσα θά μου λέγατε σεις δεν θά μπορoυσε να με προσβάλη...

— Άς έπιδοσομαι, ειπε τότε ο δουξ', ότι ή δεσποινίς Βάζα αισθάναται πoύς σάς άποτροφή, όχι ίσως δικαιολογημένη, αλλά βαθείά...

"Ο Ροβέρτος, άκούγοντας τά λόγια αυτά, γλώμισσε.

— Άδενιατό, ειπε, να το έπιθέσω αυτό, ελλαμπρότατε...

— Άς το παραδεχoυμε ωστόσο για μια στιγμή, επέμεινε ο δουξ', "Εστο, ειπε ο Ροβέρτος, Έν τοιαύτη περιπτώσει όμως θά ήμουν ο πιο δυστυχισμένος άνθρωπος του κόσμου...

— "Ετσι λοιπόν, αγατάτε τη Λευκή ; ρώτησε Ξηφρά ο δουξ'.

— Την λατρεύω ! φώναξε ο Ροβέρτος.

— Λοιπόν, εξακολούθησε ο δουξ', άν ή Λευκή δεν σάς αγαπά, άν αγαπά άλλον. Τί θά έκανε ;

— Θά ήμουν τόσο άρρασιωμένος, τόσο αγαθός, τόσο καλός προς την σύζυγό μου, θά προσπαθούσα να την κάνω τόσο ευτυχισμένη, ώστε γρήγορα θά την έκανα να μ' αγαπήση...

"Ο δουξ' δεν έτεροίμενε καθόλου την συγνηνιζή αυτή απάντησι και γι' αυτό σκέφθηκε :

— Είνε ταχα άπειρος έρωσι, ή άπειρη έπιχορσίσι ; "Η είνε μήπως απληστία !...

Και, άρρασιωμένος να καταφύγη το τελευταίο χιούμα, εξακολούθησε :

— Άν όμως ή άγάπη της Λευκής προς τον άλλον είνε τόσο μεγάλη, ώστε να προτιμήση να μη σε παντρευθή παρά να σάς παντρευτή ;

"Ο Ροβέρτος έγινε πελάνθος σάν πτόμα και έτραβίσε :

— Σας ίκετεω, ελλαμπρότατε, μην παίξετε με το άσχημα που κλείνω μέσα στην καρδιά μου...

Άλλωστε, ελλαμπρότατε, όλ' αυτά είνε υποθέσεις... Δεν είν' έτσι ;

— Ύποσώθηκα στον πατέρα μου, όταν πέθανε, απάντησε ο δουξ', να σάς κάνω ευγενή και πλούσιο... Αυτό είν' όλο που μπορώ να κάνω για σας... Δεν μεροσ όμως ν' αναλάβω την έπιχορσίσι να επαβάλλω στην προστατιομένη μου αντίθετο θέλησι προς τη δική της... Λοιπόν, έκανα ό, τι έξηράτω από μένα...

— Και ή δεσποινίς Λευκή δεν με δέχεται ως σύζυγο ; ρώτησε με έπιχορηγή φωνή ο Ροβέρτος...

— Δεν δέχεται... Να, άνθιστατα έπιμονα...

— Ωστόσο, ελλαμπρότατε, ή ίδια μου είχε δώσει το λόγο της και είχε όπιστη ή ημέρα του γάμου

μας... Και ή ημέρα αυτή είνε άριστα...

— Η δεσποινίς Βάζα είνε τιμια και ίσως να εγχαρτερήση να την συνουδεύσετε ως το βωμό, αλλά θαρή ής θύμα. Άπέναντι σε μια τέτοια θυσία ένας ευγενής άνδρας θά δίσταζε...

— Νομίζω πως είμαι ευγενής, ελλαμπρότατε, αλλά είμαι προπάντον έροστευμένος. Και δεν έχω, άλλοπομο ! τη δύναμη να δίστασω, όταν πρόκειται περί της ευτυχίας μου, στη στιγμή που ξέρω πως όπιδήποτε κι' άν αισθάναται σήμερα ή δεσποινίς Βάζα για μένα, εγώ θά την κάνω ευτυχισμένη...

— Άν, για να παρατηρήτε από το γάμο αυτό, σάς προσεφέρω μια μεγάλη ίμοιβή, τι θά κάνατε ; ρώτησε ο δουξ'.

"Ο Ροβέρτος κοίτησε άρηγικά το κεφάλι του.

— Τόν τίτλο του μαρζουκού, π. χ. ; εξακολούθησε ο δουξ'.

— Τόν τίτλον αυτόν, αφήθηκα μου, καθώς ξέρετε, θά τόν έχω και θά έχω συγχρόνος και τη γιναια μου αγαπάω...

— Άν συγχρόνος με τόν τίτλο, εξακολούθησε ο δουξ', σάς προσεφέρω μεγάλη περιουσία και καμιά θέσις μέσα στην αυλή...

— "Ολ' αυτά, ελλαμπρότατε, δεν θά ήσαν τίποτε για μένα ! φώναξε ο Ροβέρτος με πάθος. Άγαπάω τη Λευκή περισσότερο από κάθε άλλο στον κόσμο... και θά επιδυμούσα να είμαι φτωχός και άσηματος μαζί της ή ευγενής και πάλκλιτος χωρίς αυτή.

"Ο Έρριζος Μοντιμορανού αναστέναξε βαθείά και ειπε :

— Άφοδ είνε έτσι, θά γίνη το θέλημά σου... Θά παντρευθήσι τη Λευκή, αλλά πρόσεξε...

— Τί πράγμα, ελλαμπρότατε ;

(Άκολουθεί)

